

EDITORIAL

Milá sborová rodino, přátelé a kamarádi, jaké bylo pro vás to letošní léto? Těm dříve narozeným dalo asi dost zabrat, dětem a vyznavačům vodních radovánek dopřávalo prázdniny snů a kdo si naplánoval dovolenou pracovní, koupal se také, ale ve vlastním potu. Houbaři v létě osušili a mám za to, že to na boleslavsku nezachrání ani podzim.

Škodováci natrefili o CZD 14 tropických dnů po sobě jdoucích, nejteplejších v dějinách škodováckých dovolených a příroda trpěla více, než je zdrávo. Největší problém přinesla dlouhodobá absence deště.

Zahrádkáři (já), zemědělci i vodohospodáři trpěli pohledem na zdecimovanou přírodu, hynoucí úrodu a padající ovoce i listí na stromech, jako na podzim. Vyschlé studny, prázdná koryta řek, z nichž se mnohé daly lehce přebrodit, nevěstily nic dobrého.

Letošních 45 tropických dnů přepsalo historii meteorologického sledování počasí u nás. Nikdy bych nevěřil, že vyřknu větu: „Ať už je tady raději zima.“ Již dnes 6. září, kdy to venku fouká od severu a přes den se drží teplota jen kolem 12 st. C, toho lituji ☹.

Díky Bohu, jsme to přežili, díky i za trochu deště, který již párkrát svažil naši vyprahlou zem. Velký vláhový deficit se tím nevyrovná ani hned, ale hladomor nám nehrozí. Snad si budeme zase o něco více vážit toho, když prší tak, aby dobře zalilo, ale déšť hned nezaplavil lidské příbytky. Čeká nás podzimní sluníčko, které již nespaluje, ale příjemně hřeje a snad zbyde na stromech i nějaká ta úroda.

A protože již začal nový školní rok, přeji všem školákům, aby byl pro ně úspěšný.

Všem, kteří jsou zapojeni do pracovního procesu přeji hodně sil, aby se mohli ve zdraví starat o své rodiny a zbylo ještě i na státní kasu, abychom si my důchodci mohli vybírat to, co jsme si celý produktivní věk ukládali na důchodový účet ☺.

I pro ty dříve narozené mám jedno velké přání. Aby vás netrápily prudké změny počasí a vaše tělo, aby vás poslouchalo co nejdéle.

Krásný podzim úplně všem, vždyť než se nađejeme, budou tady zase vánoce...

Pavel Příbyl

PRÁZDNINOVÝ POSTŘEH OD ELLEN

Milí přátelé,

je konec prázdnin a my s klukama s nostalgií vzpomínáme na krásných šest týdnů strávených doma v Čechách. Ten jednoduchý a nekomplikovaný život v Čechách byl opravdu příjemný. Uvědomujeme si to o to více, že v současných dnech probíhají v Pekingu dvě světové zásadní události, které nám život podstatně komplikují.

Zaprvé se nyní v Pekingu koná mistrovství světa v atletice a zadruhé se zde za několik dní budou konat oslavy 70. výročí ukončení 2. světové války. Sjíždějí se sem státníci z celého světa, včetně našeho prezidenta Zemana. Pro nás obyvatele to znamená podstatné omezení dopravy. Téměř tři týdny můžeme jezdit autem pouze každý druhý den, podle toho na jakou číslici končí naše registrační značka. Pavel musí každý druhý den řešit, jak se dostane do práce. Klukům naštěstí funguje školní autobus. Taxi jsou přetížená, takže je nejlepší sedět doma. V neděli jsme

sice na naše auto měli zákaz jízdy, ale přesto jsme se odvážili jet do sboru na pobožnost. Tak uvidíme, jaké to bude mít následky.

Před pár dny jsme se vrátili z rodinné dovolené, kterou jsme strávili ve Vietnamu. Jestli budete někdo mít možnost se tam dostat, tak vám tuto zemi můžeme vřele doporučit. Jsou zde nádherné pláže s palmami a bílým pískem, spousta historických památek včetně památek zařazených do kulturního dědictví UNESCO a jsou zde i krásné přírodní parky.

Lidé jsou zde velmi vstřícní a skromní. Většina jich bydlí ve skromných podmínkách, ale chovají se přátelsky a spokojeně. Doprava je zde divoká a to jsme již na mnohé zvyklí. Není zde tolik aut jako v Číně, ale o to více motorek a jiných silničních vozítek a pravidla silničního provozu spočívají v tom, že se neustále troubí. Velmi nám chutnala vietnamská kuchyně. Je podobná čínské, ale sedla nám lépe – jedí rýži, nudle, maso nakrájené na kousky, ryby a mořské plody, ovoce a hlavně spoustu zeleniny. Ceny nám tady přišly srovnatelné s českými, takže oproti předražnému Pekingu to byla příjemná změna.

Zpátky jsme letěli přes Hong-Kong a zde jsme měli zajímavý zážitek. Oslovil nás jeden černý cestující, jestli náhodou neletíme do Pekingu. Mezi těmi tisíci pasažéry našel zrovna nás a opravdu měl tu samou letenku jako my. Byl to atlet – běžec z Malawi, který letěl na atletické mistrovství. Letěl poprvé a sám a zrovna přes Hong-Kong, kde je obrovské letiště. On byl zoufalý a hledal nějakou pomoc a našel zrovna nás. Tak jsme s ním měli možnost trochu popovídat. Ve středu poběží svůj závod na 5 km, tak mu budeme držet palce.

Na závěr jsme mu dali nějaký peníz na přilepšenou, protože byl zcela bez prostředků a on se s námi rozloučil slovy: „God bless you.“ (Bůh vám žehnej). Třeba je Stuart – tak

se ten atlet jmenuje - věřící a my jsme byli vyslyšením jeho modlitby.

Ellen

CESTA MÉHO ŽIVOTA – Jiřina

Narodila jsem se ve Dvoře Králové nad Labem. Maminka zemřela krátce po mém narození. Tatínek si do roka vzal ženu, která měla čtyřletého syna Zdeňka, a spolu měli za necelé dva roky dalšího syna Toníka. Přestože jsme byli, jak se říká „každý z jiného vrhu“, měli jsme se rádi a do svých deseti let jsem nevěděla, že mě vychovává jiná maminka. V deseti letech jsem začala chodit do Junáku. Moc se mi tam líbilo. Žel nás v 70-tých letech rozpustili na dlouhých dvacet let. Skaut jsem měla hodně ráda. Měli jsme skvělé vedoucí. Také jsme tam vnímali, že máme hodnotu. Zdravili jsme se podáním ruky a každému z nás byl věnován čas a úcta.

Po základní škole jsem začala studovat na textilní škole obor chemická technologie. Po studiu jsem pracovala jeden rok ve Vigoně a poté pět let v Tibě. V roce 1984 jsem se vdala a opustila svůj rodný, milovaný kraj. Odstěhovala jsem se na dlouhých třicet let za manželem do Prahy. V srpnu 1984 se nám narodil syn Pavel a o dva roky později v květnu dcera Eva. Na sídlišti v Hostivaři, kde jsme tehdy bydleli, jsem se seznámila s Elen Kopeckou. Měla stejně staré děti jako já, čtyřletého syna Tomáše a dvouletou dceru Haničku. Byla to adventistka, což jsem ale nevěděla. Přitahovala mě svým chováním. Staly se z nás přítelkyně.

Asi po půl roce nás pozvala do sboru na přednášku. Věděla jsem, že nikam nepůjdu. Měla jsem totiž na náboženství a víru vyhraněný názor. Když kdokoliv zavedl řeč na víru, měla jsem pocit, že mě chce infikovat nebezpečným virem. Jenže když manžel přišel domů, řekl mi, že o tom nic nevím a že si

potřebuji rozšířit obzor. Manžel byl pro mě autoritou, a tak jsme s našimi dětmi vyrazili do vinohradského sboru na Londýnskou. První, co mě mile překvapilo, byl zájem lidí, a to že nám podávali ruku na přivítanou. Připomnělo mi to dobu skautu. Krátce na to, v roce 1989 jsme se stěhovali do nouzové stavby do Hostivaře, kde jsme s manželem začali stavět společně dům. Dál jsem se stýkala s Elen. Krátce před vánocemi jsem od ní dostala knížku Více než tesař. Tato kniha změnila od základu můj život. Pochopila jsem, že Bůh existuje, že vše stvořil, že vše má svůj řád a že Ježíš Kristus za mě položil svůj život. Uvěřila jsem ve vzkříšení a věčný život.

Krátce po sametové revoluci začaly probíhat v Taškentu (kulturní dům v Hostivaři) kurzy bible. Dispozice pro výuku kurzů vytvořil bratr Hrdinka a vyučovala nás sestra Věra Vesecká a bratr Špinar Bohuslav ml. Byly to pro mě nezapomenutelné chvíle plné radosti, nadšení a objevování Pána Boha. Brzy jsem zatoužila po křtu. V roce 1991 k němu došlo na Malvazinkách. Na křest jsem vzala své dvě děti. Manžel zůstal doma. Přestože se mnou byl několikrát na posezení nad Biblí u Kopeckých, rozhodl se nevěřit v Ježíše. Na rozdíl ode mne toho hodně o křesťanství věděl, ale žel se vnitřně s vírou v Krista neztožnil. Snad dá Bůh a svůj pohled změnit. Naše cesty šly každá jiným směrem. Manžel mi řekl, že si mě takovou nebral a chtěl se rozvést. Nakonec jsme se dohodli, že spolu kvůli dětem zůstaneme. To jsme dodrželi a rozvedli se až, když děti byly dospělé.

Po křtu jsme stále stavěli dům, stavba trvala čtyři roky a začala jsem chodit do práce. Chtěla jsem pracovat jen čtyři hodiny, abych se mohla věnovat dětem. Pavlík chodil do první třídy, Evička ještě do školky. Díky porozumnění Oty Jiránka jsem mohla v roce 1991 nastoupit do Country Lifu. Prožila jsem tam krásných pět let. Práce v občerstvení mě bavila. Začala jsem v Melatríchově ulici a po

roce jsem přešla do Jungmannovy ulice, kde jsme zakládali nový Country Life. Potom jsem pracovala v Egapu. V roce 2000 jsem začala studovat teologický seminář. Současně jsem během třetího ročníku studovala roční IŽS (Institut životního stylu) a masérský kurz v Nenačovicích. V roce 2005 proběhl náš rozvod a na podzim jsem ukončila zdárně studium na teologickém semináři. Dokončila jsem také masérský kurz a začala jsem podnikat. V zimě téhož roku jsme se se synem a dcerou odstěhovali do bytu na sídlišti v Horních Měcholupích.

V roce 2010 jsem se rozhodla, že chci žít mimo Prahu. Proto jsem prodala byt a za utržené peníze jsem koupila domek v Řepíně a malý byt v Praze, kde jsme žily ještě dva roky s dcerou. Současně jsem prodala své masážní studio, vzala si do pěstounské péče dva chlapce a na konci léta 2013 jsme se stěhovali do Řepína. Ze začátku jsem s nimi jezdila do sboru do Brandýsa. V zimě jsme navštívili sbor v Mladé Boleslavi a tam už jsme zakotvili. Byli jsme tu skvěle přijati a jezdíme sem rádi. Když se ohlédnu zpět, vidím jasné Boží vedení, Jeho milost a zájem. Mám s naším úžasným Bohem mnoho zkušeností, ale o tom třeba někdy příště. Až každý z nás dopíše svoji cestu života, můžeme popsat své zkušenosti, které oslaví našeho Pána, pokud budeme chtít.

Jiřina

OZNÁMENÍ

V sobotu 26. září se přesouvá účast na pravidelné pobožnosti v našem sboru do Lipníku u Benátek nad Jizerou, kde Roman Uhrin se svým týmem připravuje ke spuštění zdravotní sanatorium.

Důvodem naší účasti je oficiální založení skupiny při sboru MB a společná památka večere.

KŘEŠŤANSKÉ AFORISMY

- Čím více se snažíš vypadat jako křesťan, tím méně se podobáš Kristu
- Kdo v něco věří, ten něco dělá
- Když tě život srazí na kolena, využij toho - začni se modlit
- Muž je hlavou své ženy - pokud nerozhoduje bezhlavě

NAROZENINY V ZÁŘÍ OSLAVÍ:

Martina S.	-	6. 9.
Ludmila P.	-	15. 9.
Eva Š.	-	20. 9.
Anna H.	-	23. 9.

DĚTI A MLÁDEŽ

Janick B.	-	22. 9.
Kubík V.	-	23. 9.

Všem oslavencům ze srdce přejeme lásku, radost ze života a Boží přízeň.

Dětem přejeme dobrý start do školy s přáním, ať je provází celý školní rok tento biblický text:

Příslaví 9: 10-12 - Klíčem k moudrosti je úcta k Hospodinu, v poznání Svatého je rozumnost. Takto se tvé dny rozmnoží, léta života ti přibudou. Jsi-li moudrý, moudrost vyplatí se ti, jsi-li drzoun, sám na to doplatíš.

PŘEHLED FINANČNÍCH DARŮ SBORU:

ČERVEN

Pro potřeby sboru	1.744 Kč
Na fond oprav	872 Kč
Zvláštní dar pro sbor	655 Kč
Podpora sborové misie	1.346 Kč

ČERVENEC

Pro potřeby sboru	1.623 Kč
Na fond oprav	811 Kč
Zvláštní dar pro sbor	150 Kč
Podpora sborové misie	1.160 Kč
Sbírka 13. soboty	1.141 Kč
Dary pro ADRU	700 Kč

SRPEN

Pro potřeby sboru	2.020 Kč
Na fond oprav	1.010 Kč
Zvláštní dar pro sbor	200 Kč
Podpora sborové mise	1.689 Kč

VYÚČTOVÁNÍ ZA POŘÍZENÍ VENKOVNÍ SBOROVÉ PERGOLY

Náklady:

Základní konstrukce a zastřešení	30.970 Kč
Instalační materiál na zhotovení bočního závětrčí, elektro + nátěr	5.258 Kč
Celkové náklady	36.235 Kč

Příjmy:

Od individuálních dárců	28.420 Kč
Sborová sbírka na pergolu	1.970 Kč
Z prodeje plachtové pergoly	3.000 Kč
Celkové příjmy	33.400 Kč

Z pokladny uhrazen rozdíl -2.835 Kč